

Les famílies cuidadores de persones dependents reclamen més flexibilitat per poder conciliar aquesta responsabilitat amb el dret al treball

Juny 2010.- La segona jornada de treball de la Xarxa de Suport a Famílies Cuidadores, també ha debatut sobre la possibilitat d'introduir canvis legislatius i sobre la responsabilitat social de les empreses i de les organitzacions

Les famílies cuidadores fan una crida unànime: necessiten que la societat entengui que han de poder compaginar el seu dret al treball amb la seva responsabilitat en la cura d'una persona altament dependent, ja sigui un malalt greu, un infant hospitalitzat, una persona gran que no es pot valer per si sola.

En una jornada de treball celebrada a Barcelona, la Xarxa de Suport a Famílies Cuidadores, xarxa que està formada per l'Ajuntament de Barcelona (a través de l'Àrea d'Acció Social i Ciutadania i de l'**Agència de Salut Pública de Barcelona (ASPBB)**) i per vuit entitats socials dedicades a l'ajuda a les persones cuidadores (Alzheimer Catalunya, Associació Catalana de Traumàtics Cranioencefàlics i Dany Cerebral, Associació Catalana per al Parkinson, Associació de Familiars d'Alzheimer de Barcelona, Associació de Familiars i Amics de Nens Oncològics de Catalunya, Fundació Privada Jubert Figueras, Fundació Uszheimer, Oncolliga Fundació Lliga Catalana d'Ajuda Oncològica) ha debatut sobre la necessitat de canviar la legislació per una banda, però també d'implicar les empreses i els treballadors perquè en la negociació col·lectiva estigui reflectida aquesta nova necessitat social com un dret.

Finalment ha apel·lat a la responsabilitat social de les empreses per assolir aquest repte, que Ricard Gomà, Tinent d'Alcalde d'Acció Social i Ciutadania, ha anomenat "dret emergent" durant la inauguració de la jornada. En el discurs d'inauguració, Gomà ha

mostrat el seu suport a les famílies cuidadores i les ha encoratjat a elaborar propostes perquè aquest “dret emergent” de conciliació de la vida familiar amb la laboral, quan a la família hi ha una persona altament dependent, es pugui assolir a través d’avenços normatius, però també a través dels processos de negociació col·lectiva.

En la conferència que ha obert la jornada de treball la investigadora i professora universitària Ester Busquets ha mostrat els arguments teòrics que reforcen aquesta reivindicació. Ha argumentat, basant-se en estudis recents, que per la majoria de les persones (per a un 96% dels espanyols) la clau del seu benestar està en la relació amb els seus amics i amb la seva família. Per a un 76% dels espanyols, per altra banda, la família és el més important de la seva vida. Segons Ester Busquets, “el concepte de família ha canviat, però la família continua essent el principal lloc de recolzament de les persones”.

Per altra banda, la investigadora ha explicat que cuidar les altres persones és “una inclinació natural i innata, una experiència primigènia i espontània que no genera un esforç perquè surt de dins”. Però quan es cuida una persona vulnerable es fa sota una responsabilitat moral, de fet, “responsabilitat vol dir fer-se’n responsable, és a dir, cuidar l’altre perquè és vulnerable”. El sentiment d’obligació per cuidar una altra persona vulnerable es viu amb una intensitat molt forta però quan l’entorn impedeix exercir aquesta cura es produeix una situació d’irresponsabilitat en contra de la pròpia voluntat que genera problemes psicològics. En la jornada de treball de la Xarxa de Suport a Famílies Cuidadores celebrada l’any passat, que va ser la primera, es va analitzar la situació de salut de les persones cuidadores (que suposen un 10,5% de la població adulta de Barcelona) i es va constatar l’impacte negatiu que produeix.

La Xarxa de Suport a Famílies Cuidadores es va crear al setembre del 2008 en el marc de l’Acord Ciutadà per una Barcelona Inclusiva. A través d’aquesta xarxa, administració i entitats treballen en una mateixa direcció per millorar la capacitat d’orientació i l’eficàcia de les respostes de suport a les famílies cuidadores. També comparteixen l’objectiu de fer més visible la tasca que fan els cuidadors no professionals a la ciutat i de promoure’n el reconeixement públic. I finalment, proposen criteris compartits d’atenció i d’intervenció.